GRENWICH & LENNOX

DCERA SVÁRU

Přeložila
Andrea Krajčovičová

COO
BOO

Dcera sváru

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cooboo.cz
www.albatrosmedia.cz

Grenwich & Lennox

Dcera sváru – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

GRENWICH & LENNOX

DCERA SVÁRU

Přeložila Andrea Krajčovičová

COO
BOO

Copyright © Bree Grenwich and Parker Lennox, 2026
First published as Riftborne in 2026 by Puffin Books,
an imprint of Penguin Random House Children's, which is part
of the Penguin Random House group of companies.

No part of this book may be used or reproduced in any manner for the purpose of training artificial intelligence technologies or systems. This work is reserved from text and data mining (Article 4(3) Directive (EU) 2019/790).

Translation © Andrea Krajčovičová, 2026
Cover design by Emma Rogers
Map illustration © Tomislav Tomic 2026

ISBN v tištěné verzi 978-80-267-4368-2
ISBN e-knihy 978-80-267-4388-0 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-4389-7 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-267-4369-9 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)

Z anglického originálu *Riftborne*,
vydaného nakladatelstvím Penguin Books, London, 2026,
přeložila Andrea Krajčovičová

Vydalo nakladatelství CooBoo v Praze roku 2026
ve společnosti Albatros Media a. s. se sídlem 5. května 22, Praha 4,
číslo publikace 48 068
Odpovědná redaktorka Anh Phuong Doová
Technická redaktorka Viola Urbanová
Jazyková korektura Jana Kunová
Sazba Jan Kafka

1. vydání

Vytěžování textu či dat z této publikace ve smyslu čl. 4 směrnice 2019/790/EU je zakázáno.

Cena uvedená výrobcem představuje nezávaznou doporučenou spotřebitelskou cenu.

www.cooboo.cz
e-mail: info@albatrosmedia.cz
e-shop: www.albatrosmedia.cz
www.facebook.com/cooboo
www.instagram.com/cooboo_redakce

Pro všechny, kteří se společně toulají magickými světy.
Tento román je poctou síle přátelství a přátelským
vztahům, které dokážou i tu nejhorší skutečnost
přeměnit v něco výjimečného.

Než se pustíte do čtení:

Dcera sváru je fantasy příběh, který se odehrává v prostředí vojenské šídeské gardy, jejíž členové a členky mají zemi chránit. V knize se objevují válečné a bojové scény, násilí i boj zblízka, dále se zde setkáte s krví, sebepoškozováním (pečetění slibu vlastní krví), zraněními, úmrtími, smrtí přátel, utonutím, konzumací alkoholu, užíváním drog (magických elixírů), nacionalismem, xenofobií, mírnou šikanou, manipulací, zhrubělými výrazy a explicitním popisem sexuálních aktů. Předem prosím zvažte, zda jste připraveni se v knize s výše zmíněnými tematickými prvky setkat.

Bree & Parker

K této knize jsme vytvořily i playlist na Spotify,
načtěte QR kód níže a pusťte si ho!

Radiantiánské hory
Lelátská pahorkatina
ACHÁTOVÁ PEVNOST
Obsidiánov
EDENVALSKÉ
Mylitiánská končina
STANOVIŠTĚ
Hromobitsko
Trhlina
EMERÁL
Rejántské údolí
Srpková věž
Temné marše
Jelarentská dolina

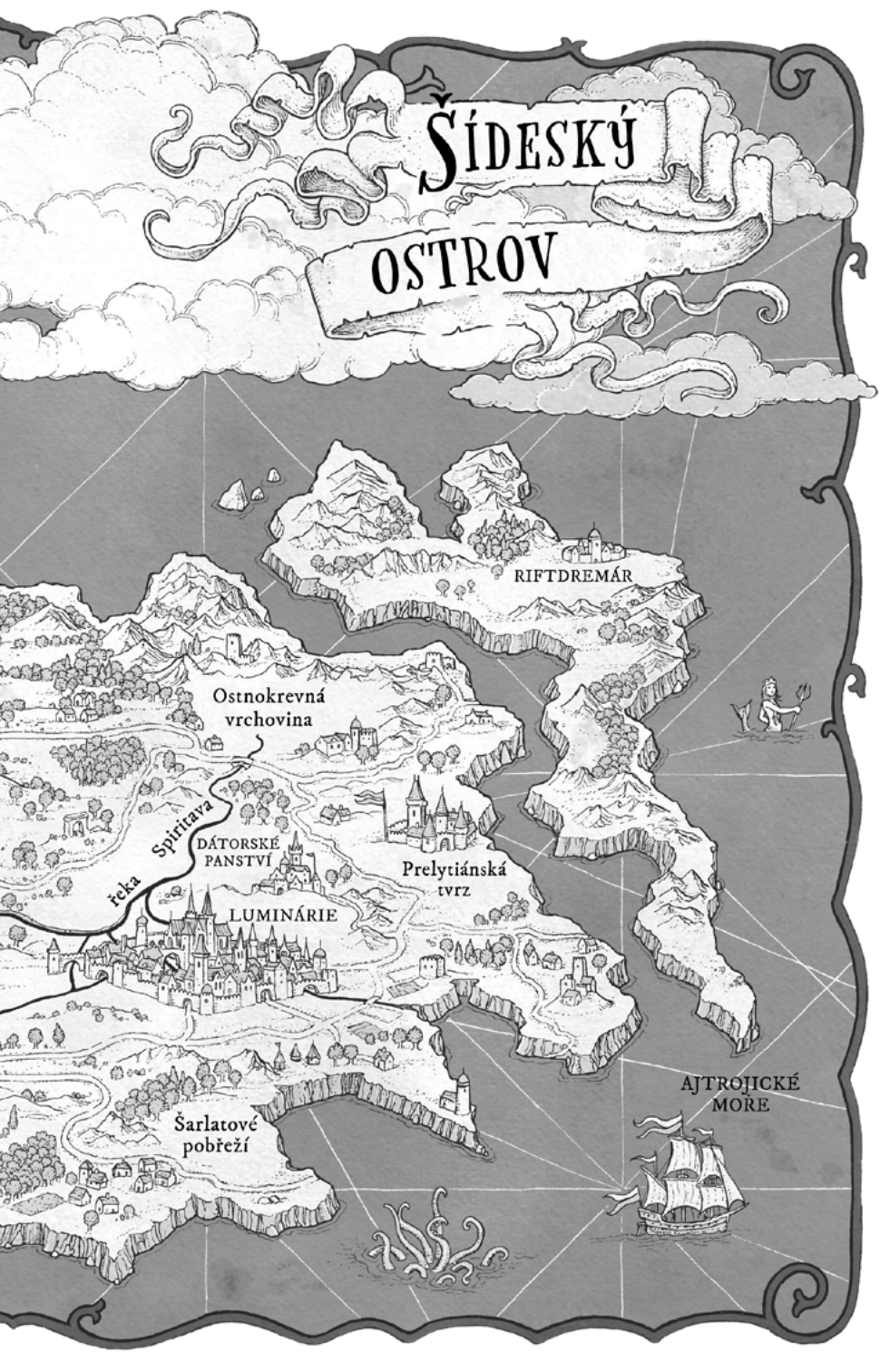
ŠÍDESKÝ
OSTROV
RIFTDREMÁR
Ostnokrevná
vrchovina
řeka Spiritava
DÁTORSKÉ
PANSTVÍ
Prelytiánská
tvrz
LUMINÁRIE
AJTROJICKÉ
MOŘE
Šarlatové
pobřeží

Glosář

Essídové
Bytosti podobné elfům, které obývají ostrovní Šídeské království a Riftdremár.

Šíde
Ostrov, na němž nyní žijí všichni essídové. Většina příběhu se odehrává právě v tomto království.

Riftdremár
Ostrov na východ od pobřeží Šíde. Riftdremár byl zničen po neúspěšném povstání proti šídeské kolonizační politice, jejímž cílem bylo ovládnout riftdremárskou kulturu, hospodářství i přírodní zdroje.

Riftdremárské povstání
Vzpoura proti Šídeskému království, která přerostla v celonárodní povstání a válku mezi sousedními zeměmi. Příběh v této knize se odehrává dvacet let po konci války. Když ozbrojený konflikt skončil, některým uprchlíkům bylo umožněno získat šídeské občanství. Obyvatelé Šíde, kteří se narodili v Riftdremáru, se jmenují Riftbornovi.

Riftbornovi
Děti, které se podařilo zachránit z trosek Riftdremáru, odkud pocházejí, a dovézt na Šíde. Předtím, než tito uprchlíci získali šídeské občanství, jim však byl na levou ruku a zápěstí vypálen symbol jednoty. Většina z nich vyrůstala v dětských domovech v různých koutech země a očekávalo se od nich, že se přizpůsobí šídeské kultuře a společnosti.

Esence
Kouzla, prostupující celou říši, která dodávají sílu jak samotné zemi, tak jednotlivým esšídům.

Fokus
Každému esšídovi je do vínku dáno speciální nadání, které může být naprosto obyčejné, nebo také zcela výjimečné. Prostřednictvím tohoto fokusu se v každém z nich projevuje esence.

Espritstva
Všechna božstva uctívaná obyvatelstvem Šídeského království. Mezi ně patří:
Sibyla, espritstvo prozřetelnosti
Conleth, espritstvo moudrosti
Niamh, espritstvo snění
Ainthe, espritstvo paměti
Eibhlín, espritstvo spravedlnosti
Fírinne, espritstvo pravdy

Luminárie
Hlavní město Šídeského království.

Emerál
Největší město na západním pobřeží Šíde, nacházející se na jih od Hromobitska.

Hromobitsko
Největší vojenská základna na západním pobřeží Šíde, nacházející se na sever od Emerálu.

Průvodce výslovností vlastních jmen

Fia [Fía]

Laryk [Láryk]

Maladea [Malejdia]

Osta [Asta]

Raine [Rejn]

Baelor [Bejlor]

Briar [Brájr]

Draven [Drejvn]

Nazul [Názul]

Conleth [Kónlet]

Niamh [Nýva]

Ainthe [Anýja]

Eibhlín [Ívlin]

Výňatek z **Dějin Šíde,** *1. vydání*

V dobách dávno minulých se Šídeská říše rozhodla expandovat do východních moří, neboť tam chtěla přinést blahobyt a jednotu a Riftdremáru velkoryse podat pomocnou ruku při budování civilizované společnosti. Její vidinou bylo v Riftdremáru zjednat klid a pořádek.

Ačkoli to riftdremárský lid zprvu přijal zdráhavě, v následujících staletích na vlastní kůži zažil, jak pozitivní dopady šídeský vliv na zemi má. Šíde si uvědomovalo, že má Riftdremár potenciál stát se skvělým místem k životu, a tak investovalo prostředky do tamější infrastruktury, vzdělávacího systému i do kulturní výměny mezi oběma zeměmi. Cílem těchto štědrých asimilačních projektů bylo státy spojit v unii založené na vzájemném přátelství.

Když však v Riftdremáru vypukla vzpoura, v naší sdílené historii bohužel nastalo temné období. Její radikalizovaní vůdci se nechali strhnout domnělými křivdami s kořeny v hluboké minulosti a vyvolali proti nám celonárodní povstání. Naše statečná šídeská garda tak musela zasáhnout, v zemi zahájit obrannou vojenskou operaci, veškeré nepokoje potlačit a znovu nastolit pořádek.

Tento konflikt v Riftdremáru naneštěstí napáchal významné škody. V bojích mezi povstalci a gardou padli i tamní občané, kteří doplatili na pomýlené vize svých vůdců. Po skončení vojenské operace Šíde otevřelo náruč vysídleným riftdremárským dětem a poskytlo jim střechu nad hlavou, místo u stolu i možnost začít v zemi nový život.

Aby si Šíde zajistilo dlouhotrvající mír a stabilitu a předešlo dalším vzpourám, rozhodlo se jejich případné strůjce viditelně označit. Ocejchovat uprchlíky a uprchlice bylo nezbytně nutné k tomu, abychom v zemi udrželi pořádek a bezpečí, a ochránili tak naše budoucí generace.

KAPITOLA 1

Na pokraji bezpečí jsem zaváhala, celá jsem zahořela nutkáním se otočit na podpatku a vrátit se do Luminárie. Svírající se žaludek mě pobízel, ať odtamtud uteču, a tenhle instinkt jsem si v sobě pěstovala odmalička. Vlahý noční vzduch se na mě lepil jako druhá kůže, prostupovala ho dusivá vůně zeminy, v níž jsem ucítila i jemný náznak něčeho květinového.

Cestu vedoucí k Hájku, údolí usazenému mezi zvlněnými kopci a pokroucenou náručí lesa, osvětlovaly plameny svíček. V ohništích rozmístěných po rozlehlé mýtině pode mnou se vzdouval nazlátlý oheň, dým z něj stoupal až nad koruny stromů. Když jsem se do třpytící se hlubiny pod sebou zadívala, popadla mě jakási nervózní zvědavost.

Zvedala se odtamtud zapáchající směsice alkoholu, potu a hormonů, okolní vzduch jí přímo tepal, skoro by se dala až ochutnat. Spolu s ní se ke mně linulo i typické kvílení houpavé šídeské hudby. Její vtíravé tóny se mi roztančily po zádech, jako by mě vybízely, ať se jejich melodii poddám.

U všech espritstev, Fio. Vždyť je začarovaná.

Přešlápla jsem na místě a v rukách jsem si přechytila přepravku z neohoblovaného dřeva.

Po celém dni, který jsem strávila přípravou tonik pro šídeskou šlechtu a tenhle její nesmyslný večírek, vážně hrozilo, že mě opustí i poslední zbytky zdravého rozumu, které se mi ještě podařilo si zachovat.

Kdyby si to všechno neobjednali tak strašně pozdě, mohla jsem si tohle celé odpustit. Vůbec bych tady nebyla. Ale šlechtě bylo celkem jedno, jestli svým chováním prostým občanům znepříjemní jejich každodenní život. Měla příliš mnoho vlastních starostí.

Moji pozornost na sebe strhlo dění na obloze, kam právě nějaký světlopletař mezi mraky vyslal blikotající paprsek světla, který

si prorážel cestu mlžným oparem a proudil jím jako nebeská řeka.

Na zemi pod oblaky zavířil kaleidoskop saténových plesových rób, jak tam přítomní eššídové jako jeden muž vířili při tanci.

Krása může klamat – a často i skutečně klame. Zmije přece také svou kořist nejdříve rozptýlí svou lesklou kůží a pak na ni zaútočí. Šídeská aristokracie se zmijím v mnohém podobala, i ona pod svým mámivým zevnějškem skrývala nečekaně smrtící sílu.

Už nás dělil pouze svažující se kopec. Když půjdu ještě minutu, ocitnu se mezi nimi.

Rozmary místních elit a jejich přepychové večírky nám bohužel zajišťovaly daleko lepší výdělek, než na co bychom si přišly během běžného dne v apatyce, takže jsme si nemohly dovolit tuhle zakázku odmítnout.

A jak by se navíc naše elita taky mohla dostat do řádně zhýralé nálady, po níž tak toužila, bez pár tekutých pozorností navozujících euforické stavy?

Bláhová odvaha, kterou se mi nějak podařilo sebrat, než jsem z obchodu vyrazila, mě už zcela opustila. Měl je sem donést Eron, ne já. Vždyť jim je sem nosil už od rána. Nabídla jsem se, že ho vystřídám, jenom proto, že jeho žena začala rodit. Byla to ode mě pěkná blbost. Bylo mi to jasné už tehdy, ale když jsem tady teď tak postávala, spíš než jako pouhá blbost mi to připadalo jako smrtící chyba.

Byla jsem jednou z mnoha Riftbornových, které na Šíde dovezli po riftdremárském povstání a ocejchovali symbolem jednoty. *Protože sjednocení se nejlíp vyjádří tak, že vám vypálí znamení, podle něhož vás mohou jasně poznat v jakémkoli davu.* Zrakem jsem zalétla k levé ruce, kde se mi dvojice šídeských hadů obmotávala kolem riftdremárského paroží.

Alespoň že jsem si nezapomněla vzít rukavice.

Když nás sem na lodích přivezli, byly mi tři roky. Byla jsem příliš malá na to, abych si pamatovala tváře, hlasy nebo alespoň jména těch, kteří mi dali život. Většina riftbornských dětí sem přijela s prázdnýma rukama, ale mně se nějakým záhadným způsobem podařilo celou cestu v dlani pevně svírat tenký zlatý náramek, jedinou

památku na to, že jsem kdysi k někomu patřila. Že mě kdysi někdo měl natolik rád, že mi ho předtím, než všechno lehlo popelem, připnul na drobné zápěstí.

Ačkoli si povstání, které skončilo již před dvaceti lety, pamatovala jen hrstka z nás, každý šídeský občan znal někoho, kdo v té válce padl. A mnoho z nich chtělo, abychom za to zaplatili vlastním životem.

Začala jsem pěnit vzteky, ale hlavou mi náhle ostře projela prudká síla a všechny myšlenky mi z ní okamžitě vyhnala. Pevně jsem zavřela oči.

Dříve jsem přítomnost prokletí, jež v sobě nosím, pociťovala jenom slabě, kdesi v hloubkách své mysli. Teď ale hrozilo, že ze mě každou chvíli vystřelí, jako kdyby číhalo těsně pod povrchem a brousilo si zuby na vhodnou příležitost se ukázat.

A jakmile se dostane na svobodu…

Nedovolila jsem si to domyslet, zaryla jsem podpatky do navlhlé země pod sebou a přinutila jsem se vzpamatovat.

Zběsilého bušení vlastního srdce jsem si nevšímala a roztřeseně jsem v dusném vzduchu, v němž ulpívala těžká vůně parfémů a hořícího dřeva, udělala další krok vpřed.

Přepravku jsem v náručí sevřela ještě pevněji, stáhla jsem se do sebe, co možná nejvíc nenápadně jsem vklouzla do stínů pod stromy v místech, kde začínal les, a vydala jsem se po vyšlapané cestě.

Zadoufala jsem, že se účastníci a účastnice slavnosti elixíry opájejí už tak dlouho, že na ně jejich slibované účinky již začaly působit. Bylo by pro mě daleko jednodušší se proplétat mezi hosty, jimž už lektvary stouply do hlavy, zašmodrchaly jim myšlenky a lehce jim podlomily kolena.

Vykoukla jsem nad pohybujícími se těly, rozhlédla jsem se kolem sebe a snažila jsem se najít Main stánek.

Hele, stojí tamhle.

Zase jsem hlavu sklonila, prodrala jsem se na opačnou stranu Hájku ke stolu, na němž byly mezi mihotajícími se plameny svíček a rozhozenými kvítky ze všech koutů říše rozestavěny Mainy elixíry. Ten pohled mě lehce znechutil. Ačkoli se Ma vyznačovala jedinečnými léčitelskými znalostmi, všichni si ji budou pamatovat

právě takhle. Jako dodavatelku lektvarů, které zvyšují libido, pro šídeskou gardu a její nafrněné fanoušky a fanynky.

Z těžké přepravky už mě tak bolelo v ramenou, že jsem se bála, že ji neudržím. Když jsem ji pokládala, málem jsem ji upustila, lehce jsem jí drcnula o desku pultu a lahvičky uvnitř se přitom rozcinkaly.

Pokusila jsem se vypátrat, kdo má stánek na starosti, ale po obsluze jako by se slehla zem. Začala jsem lahvičky vybalovat a pendlovala jsem mezi přepravkou a stolem.

Přestože jsem se celý život těmhle večírkům důsledně vyhýbala, věděla jsem, co od nich očekávat. Když bylo v apatyce zrovna docela mrtvo, Ma se vyžívala v historkách o tom, co se na nich děje. Dneska večer budou všichni, ať už patří do jakékoli společenské třídy, nadšeně hýkat nad svými vojenskými idoly, až se tady slavnostně projdou davem. Vychutnají si nejvybranější pochoutky, podlehnou opojné síle voňavých bylinných kořalek, omamných tonik a bájného ostnokrevného vína, a až se konečně dopotácí domů, zanechají tady po svém opileckém hýření jenom spoušť. Nepořádek, který za ně – jak je jejich dobrým zvykem – bude muset uklidit někdo jiný.

Ale dnešní večer byl něčím speciální. Na tomto večírku se totiž měl ukázat i sám generál Ashford.

Král s královnou hlavní město navštěvovali pravidelně, účastnili se zde přehlídek, slavností i oficiálních ceremoniálů a všude Laryka Ashforda hlasitě vychvalovali. Ale generál byl záhadnou postavou. Občas se k nám donesly zvěsti, že ho někdo zahlédl, jak nad ránem pokradmu vchází do hlavního gardistického areálu potom, co se dlouho do noci bavil v některém z luxusnějších luminárských podniků, ale na vlastní oči ho kdy vidělo jen pár vyvolených. Říkala jsem si, že se k němu davy zvědavců stahují jako můry ke světlu asi částečně i právě kvůli téhle jeho tajemné pověsti.

Když budu dostatečně rychlá, zvládnu se odsud vypařit, než sem dorazí.

Štěstěna mi bohužel nepřála.

Ne že bych ji snad někdy na své straně měla.

Na stůl jsem položila teprve třetí lahvičku, když jsem za sebou zaslechla nezaměnitelné zavýsknutí. Zhluboka jsem se nadechla, abych se uklidnila, potom jsem se na Ostu otočila a zadívala jsem

se jí do rozzářených modrozelených očí. Zdálo se, že samým nadšením snad každou chvíli vybuchne.

I moje nejlepší kamarádka byla Riftbornová, ale ve většinové společnosti, od níž jsme se odlišovaly, se dokázala pohybovat daleko lépe než já. Mohla si klidně ledabyle vyhrnout rukávy, svůj cejch vystavit na odiv všem kolemjdoucím, a přesto bez sebemenších problémů splynula na ulici s ostatními. Ať už se ocitla kdekoli, vždy velmi rychle zapadla.

Dnes na sobě měla tmavomodré hedvábné šaty, jejichž lesklé záhyby jí splývaly kolem těla a připomínaly rozevřené okvětní lístky.

Na záda jí spadaly dokonale natočené světlé lokny s bronzovými odlesky. Rozjasněná pleť se jí nazlátle leskla.

Zatímco o Ostě by se dalo říct, že zosobňuje sám život, já jsem byla ztělesněním smrti.

Sklopila jsem oči ke svým pomačkaným kalhotám a ušmudlané haleně, na níž mi ulpěly šťávy z bylin, a rozpaky jsem se začervenala.

„Fííííí-óóó!" zapěla Osta, a když mě objala, ovanula mě nasládlá vůně vína, která se z ní linula.

„Nemůžu ani uvěřit, že tady vážně jsi! I když mě teda nikdy nenapadlo, že sem dorazíš v…" odmlčela se na chvíli, o krok ode mě poodstoupila a káravým pohledem mě přejela od hlavy k patě. „Nechceš zaběhnout do salonu? Je to odsud kousek, mám tam spoustu šatů, které by na tobě vypadaly přímo božsky!"

Zajela jsem si prsty do vlasů a pokoušela jsem se je odhrnout z obličeje. „Děkuju, že jsi mi dala tak přímočaře najevo, že vypadám naprosto příšerně… ale nehodlám se tady zdržovat. Eron potřeboval, abych sem donesla tuhle várku, a pak odsud –"

„Ale když už tady jsi, nikam nechoď! Zůstaň tady, jenom hodinku!" Popadla mě za potřísněné rukavice a prosebně se na mě zadívala. Osta odmalička věděla, kdy se jí vyplatí to trochu přehrávat.

A protože mi štěstěna nikdy nepřála, právě v tu chvíli se Hájkem rozlehlo slavnostní troubení.

Dav esšídů se rozestoupil, aby mohla královská družina bez překážek dojít k vyvýšenému pódiu nacházejícímu se zhruba uprostřed palouku.

Osta vedle mě nadšeně poskakovala, tleskala a vytahovala se na špičky, aby měla na krále s královnou lepší výhled. Oba na sobě měli šaty ušité z blyštivé smaragdově zelené látky a z jejich elegantního držení těla vyzařovala majestátnost. Když konečně k trůnům umístěným na stupínku došli, otočili se, chytili se za ruce, a než se posadili, všem přihlížejícím společně zamávali.

Hosté se klopýtavě tlačili přede mě a já jsem pohyb splašeného davu sledovala pohledem. Na jižní plošině se objevila něčí postava.

Generála Laryka Ashforda.

Jak muži, tak ženy se na něj v podstatě vrhli, vynášeli ho do nebes a z toho, že se nacházejí v jeho společnosti, radostí skoro až omdlévali.

Ačkoli jsem byla dost unavená, sílu protočit oči v sloup jsem v sobě našla velmi snadno.

Proti generálovi samotnému jsem nic neměla. Nesnášela jsem celou gardu a všechny její příslušníky stejně silně, jak oni nenáviděli mě.

Stačilo by mi udělat jedno chybné rozhodnutí a beze stopy bych zmizela. Nebo bych zemřela za nějakých bizarních okolností a moje smrt by bezpochyby byla oficiálně označena za tragickou nehodu. Přítomnost Riftbornových se na Šíde netolerovala, místní ji spíš trpěli. Považovali nás za zhoubu, ačkoli své pohrdání vždy skrývali za zdvořilou fasádu.

Se skřípěním zubů jsem svou pozornost znovu zaměřila na probíhající oslavy.

Když generál vystoupal na pódium a otočil se, v Hájku zašumělo, jako kdyby shromážděným davem proběhl elektrický proud. Všichni přítomní na něm viseli pohledem.

Na záda mu v hladkých vlnách spadaly lesklé vlasy měděné barvy, a dokonce ani z místa, kde jsem postávala, jsem si nemohla nevšimnout jeho ostře řezaných rysů – a to včetně jizvy, jež se mu táhla přes pravé oko a tvář.

Byl vyšší než většina essídů, a přestože měl na sobě mnohovrstevnou gardistickou uniformu, bylo zřejmé, že má svalnatou, štíhlou postavu.

„No teda," pootevřela užaslá Osta růžově nalíčené rty.

Nevím, jak jsem si představovala, že bude náš nejvýznamnější generál vypadat, ale zcela jistě to nebylo *takhle.*

Ačkoli bych nejraději předstírala, že na mě svým vzhledem nijak nezapůsobil, nemohla jsem popřít, že vypadá úchvatně. Tedy samozřejmě pokud se vám líbí zamindrákovaní nabubřelí pitomci.

Když se generál z vyvýšeného místa na své oddané fanoušky a fanynky usmál, přísahala bych, že si celý dav hromadně zasněně povzdechl. Říkala jsem si, jestli někdo bude mít to štěstí a padne mu do oka. Strávit s ním večer se dnes možná poštěstí dokonce několika z nich.

Ostatně už teď nás obklopovala smyslná atmosféra, vzrušené dusno na nás doléhalo jako těžký parfém.

Generál se otočil tváří v tvář stohlavému davu a roztáhl rty do nesnesitelně okouzlujícího úsměvu. Zrakem pomalu přejížděl celý prostor před sebou, když se však naše pohledy střetly, na okamžik se zarazil. Připadalo mi, jako kdyby všechno kolem mě najednou ztichlo, a se zadrženým dechem jsem čekala, až se zadívá jinam.

„Nezkusíme se dostat blíž?" zašeptala Osta, jako kdyby se bála, že nás někdo uslyší. „Chci, aby měla královna šanci si všimnout mých šatů, když už jsem se s nimi dělala!"

Projevů Ostina fokusu jsme si všimly poměrně brzo. Bylo jí dvanáct, mně čtrnáct a v Domě jednoty jsme tehdy bydlely už jedenáct let.

Přestože se Osta v ostatních většinou moc nevyznala, neživé předměty před ní nedokázaly nic skrýt. Už odmalička byla neuvěřitelně zvídavá, všechno si pečlivě prohlížela a kladla otázky, které by jiné děti nenapadly ani ve snu. Částečně i díky tomu tak vyniká v návrhářství. Stačí jí jediný pohled a okamžitě ví, jak z čehokoli vyždímat to nejlepší.

„To podle mě není úplně nejlepší nápad. Nezapomínej, co mám na sobě… kdybych se takhle přiblížila k trůnu, pravděpodobně by si to vyložili jako urážku." Zatahala jsem se za rukáv a ujistila jsem se, že mi z něj cejch nevykukuje.

„No… tak já si to tady obejdu sama, ale slib mi, že si se mnou dáš alespoň jednu skleničku, než zamíříš zpátky do bytu."

Pro svou nejlepší kamarádku to tady ještě chvíli přetrpět zvládnu.

„Dobře, slibuju. Trochu se tady projdu… a pokusím se co nejvíc splynout s davem," zamumlala jsem, ale už teď jsem litovala, že jsem na to přistoupila. „Až se tady dostatečně předvedeš, přijď pro mě. Ale vezmi to, prosím, rychle," požádala jsem ji vyčerpaným tónem. Pokynula jsem jí, ať jde, ale Osta se zastavila a pátravě si mě prohlédla.

„Fio, jsi v pohodě? Přijde mi, že máš tmavší oči než normálně. Spíš dobře?" zašeptala a naklonila se ke mně blíž. „Zase máš noční můry?"

„Nic mi není, Osto. Jenom mám za sebou náročný den. Tak už jdi, běž ty svoje šaty všem ukázat." Roztřesené ruce jsem si schovala za zády. Byla jsem unavenější než obvykle, a když jsem se pořádně nevyspala, bylo vždy náročnější mou sílu udržovat na uzdě. Jakmile se mi Osta ztratila z dohledu, zamířila jsem zpět na okraj slavícího davu. Povšimla jsem si, že mě přitom sleduje několik párů očí, a přeběhl mi z toho mráz po zádech.

Se svým vzhledem jsem se zkoumavým a zvědavým pohledům neznámých bránila jen těžko. Ostatní vždycky dokázali vytušit, že jsem jiná. Ano, osobité rysy měli i někteří eššídové. Kombinace těch mých měla ale shodou okolností za následek moje obzvlášť zneklidňující vzezření.

Můj vzhled mohly zachránit jedině moje opálově lesklé oči, jenže jejich jas neustále tlumily temné kruhy kolem nich. Temnota jako kdyby se od nich rozrůstala dál a s bledou pletí zápasila o každičký kousek mého obličeje. Moc dobře jsem věděla, že vypadám jako někdo, kdo trpí chronickou nespavostí. Ať jsem však spala, jak dlouho jsem chtěla, na můj vyčerpaný vzhled to nemělo žádný účinek.

Hájkem se prohnal mírný větřík, jeho příjemně chladivé pohlazení mě vytrhlo ze zamyšlení.

Čím víc jsem se tomu mumraji vzdalovala, tím víc se moje smysly probouzely. Vystoupala jsem ke skupině stromů a zastavila se u nich. Měla jsem odtamtud docela dobrý výhled, a mohla jsem si tak pořádně prohlédnout světla a tancující páry pod sebou.

Tančil i generál a hladce střídal partnerky. Naše pohledy se na chvilku znovu letmo střetly a mně to vyrazilo dech. Připadalo mi, jako kdyby se po mně ohlížel snad schválně.

Dělal to záměrně?

Díval se na mě stejně pronikavě jako předtím, z očí mu opět čišelo něco, co jsem nedokázala přečíst, něco temného a… omamného. Dál mě propaloval pohledem a já jsem měla pocit, že se začínám vznášet. Přinutila jsem se od něj odtrhnout oči a vrávoravě jsem zacouvala o něco blíže ke stromům, odkud jsem na probíhající večírek neviděla.

Celou mě zaplavil nepříjemný pocit a stáhl se mi žaludek. Obecně se mi nelíbilo, když mě někdo pozoroval.

Vánek nahradil vítr a donesl ke mně sladkou vůni konvalinek. Ve volné přírodě jsem na ně naposledy narazila už strašně dávno, obchodníci je v nabídce také mívali jen málokdy.

Možná by mě uklidnilo, kdybych odsud na chvíli zmizela a šla natrhat nějaké kvítí.

Vydala jsem se za vůní hlouběji mezi stromy a v mdlém měsíčním světle jsem pátrala po bílých zvonečcích jejich květenství. Možná by se na tomhle únavném večeru dalo najít i něco dobrého.

Za lehkým závanem vůně jsem vykročila doleva a za chvíli už jsem mezi lesním podrostem našla i několik konvalinek.

Sundala jsem si rukavice, poklekla jsem, abych je utrhla, provázkem je svázala k sobě a pak jsem si je zastrčila do sáčku s klopou, který jsem měla zavěšený na svém apatykářském páse. Poklepáním jsem se ujistila, že na něm všechny moje nástroje skutečně pořád dobře drží. Prsty jsem přejela po svých malých zápisníčcích, psacích brcích, lahvičkách a flakoncích, všechny naštěstí byly přesně tam, kde měly být.

Když jsem vstávala, donesly se ke mně poslední tóny právě doznívající písně. Osta už se po mně každou chvíli začne shánět.

Vydala jsem se zpátky k večírku, cestou jsem se vyhýbala popadaným větvím a tiše jsem úpěla. Ani jsem si nevšimla, jak hluboko do lesa jsem předtím zašla.

Zrovna jsem spatřila hranici lesa, když jsem zaslechla něčí blížící se smích, a podle zvuku větviček, které jim praskaly pod nohama, jsem poznala, že mají namířeno přímo ke mně. *Espritstvo moje.*

Pištivé hlásky Bekhy a Jordaan jsem rozeznala okamžitě.

Od chvíle, kdy jsem je viděla naposledy, už uplynulo mnoho let, ale po hlase bych je poznala kdekoli. Zatímco se ke mně blížily, zaplavily mě vzpomínky.

Jejich matka, lady Nessa Fairbanksová, byla ředitelkou Domu jednoty, luminárského dětského domova, v němž jsme s Ostou a některými dalšími riftbornskými dětmi vyrůstaly. Její manžel padl v bojích během povstání, což nám neustále připomínala. A její dcery po ní její krutou povahu beze zbytku podědily.

Dnes už mi přišlo, jako kdybych tam vyrůstala ne v tomhle, ale v nějakém minulém životě.

Myšlenky na minulost jsem zahnala a zaryla si nehty do dlaní. Cítila jsem, jak mě celou polévá horko, jak ve mně těsně pod povrchem vře. Vyčkává.

Dívky dorazily ke mně, já jsem sklopila hlavu a zadoufala, že kolem mě jenom bez povšimnutí projdou.

Ale štěstěna mi přece nikdy nepřeje.

KAPITOLA 2

„Bekho. Jordaan." Pokývla jsem na ně a zvedla oči k nebi. *Nemohla by mě espritstva prostě na místě usmrtit?*

„No, Fio… to je ale milé překvapení. Kdy jsme se viděly naposledy? Tak před šesti sedmi lety? Ty tvoje příšerné bílé vlasy se pořád nedají přehlédnout," ušklíbla se Jordaan. „A vidím, žes stále ještě nezjistila, jak moc by ti prospělo strávit pár hodin na sluníčku, co?" pokárala mě a pak se obrátila na Bekhu.

„Vážně bychom se někdy měly sejít a popovídat si. Jsem si jistá, že by matku nesmírně zajímalo, jak se máš od té doby, cos od nás odešla." Bekha mi zrakem znova sjela k haleně a kalhotám. „Ty teď žiješ na ulici?"

„Už jste skončily?" Protočila jsem oči v sloup a protáhla jsem se kolem nich.

Potřebovala jsem se odtamtud co nejdřív dostat – dřív, než udělám něco, čeho budu později litovat.

„Vždycky jsi byla děsně drzá. Neuvěřitelně nevděčná. Máš štěstí, že se nad tebou naše matka slitovala a z dobroty srdce se o tebe postarala. Kdyby bylo po mém, všichni byste shořeli spolu s celou vaší zrádnou zemí," vyštěkla po mně Jordaan.

Se skřípěním zubů jsem se na chviličku zarazila.

Pokračuj, jdi dál.

V duchu jsem si ta slova opakovala, zoufale jsem se snažila svou pozornost odvést od toho výboje drtivé síly, která se ve mně zvedala a bolestivě mi projížděla hlavou. V týlu pod lebkou mě palčivě bodlo.

Prudce jsem vdechla a nocí jsem klopýtavě vrávorala zpátky k míhajícím se světlům, jež mi najednou přišla bezpochyby bezpečnější než zdánlivá samota lesa.

Bekha si odkašlala.

„Přehrady jsou zkrátka dost nepředvídatelné, no… Slyšela jsem, co se přihodilo té vaší povedené partičce. Taková tragédie. Možná kdyby uměli líp plavat…"

Zastavila jsem se. Na tohle jsem čekala.

Jejich slova mnou projela jako nůž, přesně věděly, kde mě zasáhnout nejbolestněji.

Cítila jsem, jak se mi začíná třást brada, jak mi hlava třeští z další vlny nesmírné bolesti, která mi do celého těla vysílala výboje.

Ne! Ne! Ne! Nemůžeš dopustit, aby se to stalo tady!

Pokusila jsem se uklidnit, ale v hlavě jsem stále slyšela jejich smích. Znovu a znovu mi v ní zněla jejich slova…

Svaly po celém těle mi ztuhly a svět kolem mě se rozostřil. Jak jsem se ze všech sil snažila nad sebou udržet kontrolu, málem jsem hlasitě zaječela, ale už dopředu jsem cítila, že tenhle boj prohraju.

Prostě se to stane. A já to nemůžu zastavit.

Jakmile to došlo sem, už jsem to nikdy zastavit neuměla.

To houževnaté prokletí se dralo na povrch, krev v žilách mi vzkypěla prudkou a nezastavitelnou zuřivostí. Otočila jsem se na podpatku, abych k nim stála čelem, zem se mi přitom otřásala pod nohama a okolní vzduch napětím přímo praskal.

Bez rozmýšlení jsem před sebe vymrštila ruce, z nichž mi vytryskla prudká síla. Prorazila vzduch okolo nás a vzápětí už si je našla.

Obě vrávoravě ucouvly a vyměnily si zmatené, vyděšené pohledy. Nezbývalo mi než se dívat, jak se nadechují ke křiku, ale z otevřených úst jim nevyšel žádný zvuk. Hlas jim ukradla energie vířící kolem nich a v nastalém děsuplném tichu jim konečně došlo, co se děje.

Zdálo se, jako kdyby se čas zpomalil, v očích jim začala strašidelně blýskat pronikavě jasná záře, jako kdyby jim v nich vybuchovalo nějaké nebeské těleso.

Když se ta síla uvolnila a nemusela jsem ji už dál zadržovat uvnitř, přepadl mě nesmírně blahý pocit. Že jsem se jí – byť jen na prchavý okamžik – zbavila. Nenáviděla jsem se za to, jak příjemný pocit mě zachvátil. Upírala jsem zrak na dívky, nedokázala jsem od hrůzné scény, která se mi odehrávala před očima, odtrhnout pohled.

Chuchvalce přízračné energie se jim obmotávaly kolem šatů i pramínků vlasů. Z nosu se jim spustil karmínově červený tér, jako kdyby jim mysl drtila nějaká neviditelná síla.

Upadly na zem. Energie se ještě chvíli proplétala kolem jejich bezvládných těl a potom se pomalu rozplynula kdesi v éteru.

Síla kolem mě ještě několikrát naposledy zatepala, obklopovala mě jako horko stoupající z rozpáleného chodníku. Zůstala jsem tam stát jako přikovaná na místě.

Po chvíli na mě plně dolehly dopady toho, co jsem udělala. Procitla jsem z transu.

Zabilo je to?

Klopýtavě jsem došla k jejich bezvládným tělům, svezla se k nim a koleny se zabořila do vlhké trávy před nimi. *Prosím. Prosím, ať je to nezabilo.*

Náhle se mi udělalo nevolno, hrozilo, že tam vyklopím všechno, co jsem si dala k večeři.

Zaryla jsem prsty do země. Jak jsem si mohla dovolit nad sebou takhle ztratit kontrolu? Vůbec jsem se neměla zastavovat. *Vůbec jsem se, do prdele, neměla zastavovat.*

Neviděla jsem přes slzy, které mi stékaly po tvářích, svět kolem se zamlžil, v žilách mi začala kolovat lítost a prostupovala mi až do morku kostí. To vše však přehlušila jediná myšlenka.

Uteč.

Přestože mě všechno bolelo, našla jsem pevnou půdu pod nohama a roztřeseně jsem se postavila. Udělala jsem dva vrávoravé kroky směrem k místům, kde rostly poslední stromy, když vtom kdesi za mnou zapraskala větvička.

Na místě jsem se otočila a spatřila, jak se ve tmě blýská pár až neúnosně smaragdových očí. Poryvy větru mu cuchaly měděné vlasy. Jeho silueta se rýsovala proti měsíčnímu svitu, v jehož záři měl až nadpozemsky pohledný obličej. A tahle krásná tvář se momentálně zcela soustředila na mě.

Srdce se mi v hrudníku zběsile rozbušilo.

Byl to generál Laryk Ashford.

Postával tam, mezi prsty si zkušeným pohybem protáčel dýku a na rtech mu pohrával polovičatý úsměv. Určitě to celé viděl.

Espritstvo moje, zachraň mě.

Představila jsem si, co mě bezpochyby čeká, až mě dotáhne zpátky na večírek a všem přítomným oznámí, co jsem udělala,

a zachvátila mě panika. Bez zaváhání mě zabijí. Smrt Riftbornové bude dokonalým zlatým hřebem večera.

Zavrtával se do mě pohledem a tvářil se u toho tak zvláštně…

Vážně vypadá pobaveně?

Naklonil hlavu na stranu, očima se pozastavil na mé odhalené levé ruce, na niž mi dopadaly měsíční paprsky.

Uplynula snad celá věčnost.

Chystá se mě zabít přímo tady a teď?

Byl generálem v šídeské gardě, a tak mohl spravedlnost vykonávat, jak si jen zamanul. Vždyť moje kamarády zavraždili jen za to, že se rozhodli si jít zaplavat.

Zatímco já jsem napadla dvě šlechtické dcerušky.

A jejich nehybná těla ležela za mnou. Dokonale nalíčené tváře jim hyzdila zasychající krev, stékala jim do pocuchaných vlasů a tvořila v nich hutnou loužičku.

Trhla jsem sebou.

Zastrčil si dýku zpátky do pouzdra, ještě naposledy mi věnoval ten zvláštní pohled, potom se otočil na podpatku a vydal se zpět vstříc bujarým oslavám za kopcem.

Zůstala jsem tam stát jako opařená.

Co se to právě stalo?

Stále jsem se nemohla pořádně nadechnout.

Ještě chvíli jsem se za ním dívala, pak jsem se konečně probrala alespoň na tak dlouho, aby se mi sepnul pud sebezáchovy. Rozběhla jsem se a zmizela do šera lesa, sužovaly mě však neodbytné obavy, že tohle setkání s generálem bylo pouze předzvěstí blížící se odplaty za mé hříchy.

KAPITOLA 3

Převalovala jsem se v posteli snad celá staletí, ale nakonec jsem musela uznat, že zkrátka neusnu. V hlavě mi vířily myšlenky a každá uplynulá hodina se nekonečně táhla.

Upírala jsem pohled na loupající se nátěr na stropě svého pokoje, až příliš dobře jsem si uvědomovala, že oknem už dovnitř proudí ranní světlo, které mi však dnes připomínalo spíše zapálené hřbitovní svíčky v potemnělém chrámu.

Nějakým zvráceným řízením osudu mě v noci nepřepadla žádná noční můra, celou dobu mě sužovala pouze neochvějná bdělost. Proč by si taky mělo moje nevědomí vymýšlet nějaké strašidelné sny, když jsem se mohla trýznit vzpomínkami, které mi vlastním přičiněním vznikly přímo pod rukama?

Dál jsem tam ležela v dusivém sevření vlastních myšlenek, když vtom se mi do pokoje doneslo zavrzání dveří.

Vyskočila jsem z postele, vběhla do obýváku a spatřila Ostu, jak si u vchodových dveří zouvá boty. Jakmile jsem ji uviděla, nesmírně se mi ulevilo. Osta ke mně zvedla hlavu a zadívala se mi do očí.

Vztekle se jí v nich zablesklo.

„Fio?" svraštila na mě obočí. „Co se stalo?"

Zamotal se mi jazyk. „Osto, já jsem… neovládla jsem se… Stalo se to znova… ale tentokrát to bylo *daleko* horší. Holky –"

Skočila mi do řeči. „Fio, já vím, že ses nechtěla zdržovat, ale nemusela jsi mě tam takhle beze slova nechat. Vždyť ses se mnou ani nerozloučila," povzdechla si a dala si hlavu do dlaní.

Mlčky jsem na ni zůstala zmateně zírat. Otevřela jsem pusu, ale pak ji zase zaklapla, nevěděla jsem, co v tuhle chvíli říct.

„Fio, jednou už budeš muset dospět a –"

„Osto… Bekha a Jordaan. U lesa… Já jsem… *Zabila* jsem je. Já. Zmínily se o té nehodě… O řece. O přehradě… a já jsem… vybuchla jsem. Naprosto jsem zešílela, Osto. Všechno se to seběhlo

tak rychle… Jsem fakt úplně blbá," vysypala jsem ze sebe a pak jsem se vyčerpaně svezla k zemi. Jak jí jenom můžu vysvětlit něco, čemu sama nerozumím?

„Fio, zpomal," vložila se do toho Osta a podrážděně se zamračila. „Nikdo neumřel. O čem to prosím tě mluvíš?"

Jak o tom mohla nevědět?

„Osto. Viděl mě. Generál. Do prdele, vždyť on to celý viděl," trvala jsem na svém, ale trochu se mi přitom třásl hlas. „Viděl mě, jak jsem je *napadla.*"

„Fio, kdyby byl generál šídeské gardy opravdu svědkem toho, jak někoho vraždíš, dost silně pochybuju o tom, že bys tady teď se mnou mluvila bez želízek na rukách."

Nad jejími slovy jsem se zamyslela. Měla pravdu. Vůbec to nedávalo smysl.

Osta ke mně o krůček přistoupila a zvedla ruce do vzduchu, jako kdyby se snažila uklidnit nějaké divoké zvíře. „Fio, já jsem dneska večer Bekhu s Jordaan viděla. Sledovala jsem je, jak odtamtud odchází s emerálskými vojáky, a vypadaly u toho velmi *živě,*" poklekla na hrbolaté parkety vedle mě a vzala mě za ruku.

„To není možné. Přísahám Fírinně, že jsem je na vlastní oči viděla umřít. Dívala jsem se, jak jim z nosu teče krev, potom co jsem je… Doslova jim *zbělely* oči. Generál to viděl taky. Myslela jsem si, že mě na místě zabije. Já nevím… vůbec to nechápu."

„No a nemyslíš… Třeba se mu tam podařilo najít nějakého léčitele? Na slavnost jich určitě přišlo hned něko–"

„Osto, léčitel by s nimi nic nezmohl, potřeboval by někoho, kdo by je *znova oživil,*" skočila jsem jí do řeči.

Odpověděla mi tichým hláskem. „No to je jedno… Možná ho našel… jako generál přece jenom nejspíš má přístup…" nedopověděla to a uhnula pohledem. Obě jsme moc dobře věděly, že je to pěkná blbost. Proč by mě odtamtud nechal odejít, pokud byl natolik střízlivý, že zvládl dojít pro pomoc?

„Nezbláznila jsem se," zašeptala jsem.

„Fio, já si nemyslím, že ses zbláznila. Ale vím, že tě trápí čím dál horší noční můry. Dokážu si představit, jak tebou muselo zamávat, že jsi tam potkala Bekhu s Jordaan, zvlášť jestli jsi nevyspalá.

Z nás všech se vždycky nejhůř chovaly právě k tobě. Možná se to celé neseběhlo tak, jak jsi to viděla. Možná… se to ve skutečnosti nestalo," nadhodila Osta a obezřetně se na mě po očku podívala.

Nadechla jsem se, abych jí odpověděla, ale nic ze mě nevypadlo. Celé mi to připadalo tak opravdové, rozhodně to nebyly jenom příšerné výplody mojí mysli… že ne?

Osta si mě dlouze a hloubavě prohlížela, až mi přišlo, že se na mě dívá už celé hodiny. Pak se ale vedle mě posadila, protřela si oči a zhluboka se nadechla. „Fio… ne že bych ti nevěřila… přece jenom tě znám natolik dobře, že poznám, když mi říkáš pravdu. Jenom mi to celé vůbec nedává smysl. Viděla jsem je odtamtud odcházet. Několik hodin potom, co jsi zmizela."

Mlčky jsme tam spolu zůstaly sedět a po nějaké době jsem na rameni ucítila Ostinu hlavu. Když usnula, začala zhluboka oddechovat.

Netrvalo dlouho a spánek přemohl i mě.

KAPITOLA 4

Řeka plynula líně a poklidně a na obzoru zářilo slunce. Sklopila jsem pohled níž a zadívala jsem se do jejích zpěněných peřejí, blyštících se v proudu tekoucím na jih. Bylo časně zrána. Mraky se proháněly po obloze a propouštěly první pastelové paprsky vycházejícího slunce. Lehce pofukoval studený větřík, z něhož mi vyskočila husí kůže, jak se mi to ostatně ke konci jara dělo vždycky. Opodál jsem zaslechla dusání vojenských bot, někdo vybíhal po schodech a jeho kroky zněly jako tlučení vojenského bubnu. Na okraji plošiny se objevila postava ve zbroji ozdobené znakem šídeské gardy. Stáhl se mi žaludek. Gardista vypadal úplně nenápadně, měl zlatavé vlasy a mrazivě modré oči. Ale když jsem spatřila, jak zlomyslně se usmívá, v ústech jsem ucítila hnilobnou pachuť.

Tahle noční můra vždycky začínala děsně idylicky. Jen těžko byste si dokázali představit, že tenhle den skončí tak tragicky.

Opřela jsem se o zábradlí nad přehradou a zaměřila svou pozornost pod sebe, kde se z nedalekého lesíku vynořila sedmičlenná skupina. Pobíhali ve vysoké trávě, jejich smích rozčeřil ticho, pak se utábořili poblíž říčního břehu. Zděšeně jsem pozorovala, jak se pět z nich svléklo a postupně naskákalo do řeky.

Chtělo se mi křičet, ale hlas mi uvízl v krku, stála jsem tam jako solný sloup. Toužila jsem je vybídnout, ať odtamtud odejdou, ať vezmou nohy na ramena a upalují zpátky do města. Ale zůstala jsem mučivě neschopná jakéhokoli pohybu či zvuku.

Blížícího se nebezpečí si nevšimnou včas. Až se otevřou propusti přehrady, až se k nim přižene příval vody, už bude příliš pozdě. V žádném případě se nestihnou vrátit na břeh.

Nezbylo mi než bezmocně sledovat, jak se na mé nejlepší kamarády nese hněv přehrady na Spiritavě, který na ně vyslaly nenávistné ruce ovládající její stavidla.

Tahle noční můra patřila k těm, které jsem nesnášela ze všech nejvíc.

Plavali až doprostřed vodní plochy v blažené nevědomosti toho, co je za to stihne. Pohledem jsem ulpěla na Mairyině levé ruce, která v denním světle jemně pableskovala. Měla na ní vypálený riftbornský cejch.

Moje myšlenky přerušilo vzdálené klepání, jeho ozvěna ve snu jako kdyby mi ohlašovala blížící se záhubu. Potom ho ale náhle přehlušilo řinčení kovu.

Zem pode mnou se otřásla. Pokusila jsem se od nich odtrhnout pohled, nemohla jsem se na to dívat. Nechtěla jsem to vidět znovu. Ale moje tělo mě odmítalo poslechnout.

Sklopila jsem oči a spatřila jsem, jak se propustí valí voda a žene se do řeky pod ní. Do jejího toku vpadla jako předzvěst smrti.

*

Trhla jsem sebou a probrala se zase v našem obývacím pokoji. Rychle jsem otevřela oči. Osta se rozvalovala na podlaze vedle mě a tiše pochrupovala. Rozhlédla jsem se na všechny strany a mrkáním jsem se snažila zahnat ospalost.

Buch, buch, buch.

Jakmile jsem ten zvuk zaslechla, pohledem jsem okamžitě zalétla ke dveřím. Někdo na nás klepal. Vlastně nám na dveře spíš bušil. Když mě zaplavily vzpomínky na to, co se odehrálo včera v noci, zpanikařila jsem. Osta se na podlaze zavrtěla a přetočila se, bytem se mezitím rozlehlo další klepání.

Roztřesenými prsty jsem si prohrábla vlasy, které mi začaly od hlavy odstávat jako nějaká idiotská svatozář. Tiše jsem zůstala sedět a přemýšlela, zatímco mi v žilách koloval strach. Nadešel čas, abych pykala za své hříchy.

Osta se pomalu posadila, ještě se zavřenýma očima zívla a protáhla si paže nad hlavou. „To někdo ťuká na nás?“ zamumlala. Nikdo k nám nikdy nechodil.

Do pokoje se znova doneslo klepání, ale tentokrát po něm přišla i otázka.

„Fio! Jsi doma?“ zavolal povědomý hlas, v němž se jasně ozývaly obavy.

Srdce mi v hrudi několikrát poskočilo.

„Fio, přísahám Eibhlíně, že jestli mi ty dveře neotevřeš, budu muset použít ten ohňomeč, který mám v ruce."

To mě přinutilo vyskočit na nohy. Překročila jsem stále ještě rozespalou Ostu, přešla ke dveřím, pomalu je otevřela a za nimi spatřila rozvzteklenou Maladeu Thistonovou.

Je to jenom Ma.

Vážně bylo možné, že se mi ta včerejší noc z nějakého zvráceného důvodu celá jenom zdála?

„Fio, máš vůbec ponětí, jaký strach jsem měla?" vyčinila mi. Rozrazila vchodové dveře dokořán, protlačila se kolem mě dovnitř a bez rozpaků nám vpochodovala do bytu. Stříbro, jímž jí prokvétaly jinak kaštanově hnědé vlasy, dnes zářilo více než obvykle. Zvrásněné spánky se jí leskly potem a ruce zbarvené ibiškem dorůžova svírala v pěst.

„Strach?" podařilo se mi zakrákorat.

Ma došla ke křeslu v rohu místnosti, posadila se a probodla mě káravým pohledem. Osta z ní nespustila oči a nechápavě na ni zírala.

„Fio. Tak ty nejdřív beze slova odejdeš z obchodu. Potom se v práci neukážeš ani dneska ráno. Navíc se od Erona dozvím, že jsi poslední dodávku do Hájku včera večer nesla právě *ty.* Asi ti nemusím říkat, co se mi honilo hlavou?" Všimla jsem si, že se jí oči na chviličku vyděšeně zableskly, potom si odkašlala, potřásla hlavou a vzpamatovala se.

„Mao… moc se ti omlouvám. Na dnešek jsem toho moc nenaspala. Nejspíš jsem musela usnout…" hlas mi zeslábl a nedořekla jsem to.

Ma se předklonila. „Zase máš noční můry?"

„Mmm, jo. Ale na tom není nic nového. Už jsem na ně v podstatě zvyklá," zamumlala jsem a přešlápla na místě. Nervózně jsem k ní zalétla pohledem. „Ale v obchodě je všechno v pohodě?"

„Pořád to tam vypadá, jako kdyby jím proletělo tornádo, ale jinak se nic nestalo. Proč? Něco by tam snad mělo být v nepořádku?" povytáhla na mě obočí.

Pokusila jsem se vymanit z přetrvávající ospalosti a zcela se probrat. Podle toho, jak jasné světlo do pokoje oknem proudilo, už bylo

těsně po poledni. Ještě nikdy jsem práci nezameškala. Není divu, že ji to tak vyděsilo.

Ma nebyla Riftbornová. Narodila se a vyrůstala na Šíde, ale pocházela z chudých poměrů. O své rodině moc nemluvila. Domyslela jsem si, že se s nimi nejspíš rozhádala. Teď jsme jedna druhé byly v podstatě náhradní rodinou.

Ze začátku jsem si od ní – ostatně stejně jako od většiny ostatních neznámých – raději udržovala odstup, ale potřebovala jsem si najít práci, což není zrovna snadný úkol, pokud na vás všichni nahlížejí jako na potomka povstání.

Ale od okamžiku, kdy jsem do apatyky vstoupila poprvé, se ke mně Ma chovala vřele a přívětivě. Nesoudila mě čistě podle cejchu na mé ruce ani podle nálepky, jež mnoha ostatním napověděla všechno, co o mně potřebovali vědět. V jejích očích jsem byla zkrátka a dobře Fia.

Ztěžka jsem se pokusila polknout knedlík, který se mi udělal v krku. Tížila mě představa, že jsem ji zklamala. Kdyby zjistila, co jsem provedla…

Celá jsem se zprudka otřásla.

Pokusila jsem se dál tvářit nenuceně a pokrčila jsem rameny. „Ne, samozřejmě že ne. Jenom jsem se ujišťovala… Dej mi, prosím, pět minut a do obchodu tě rovnou doprovodím."

Ma si mě ještě chvíli mlčky prohlížela, ale potom uhnula pohledem a mávnutím ruky mě propustila.

„A jaké neštěstí potkalo tebe? Příliš mnoho ostnokrevného vína?" dobírala si Ostu, když jsem chodbou odcházela do svého pokoje. Bytem se neslo ospalé zasténání a po něm chrochtavý smích.

Rychle jsem se oblékla, ale v hlavě mi dál vířily otázky. Pokud byly dívky opravdu mrtvé… stoprocentně bych už seděla v šídeském vězení. Na to, jak ze mě ta síla vytryskla, jsem však měla tak živé vzpomínky… působily tak skutečně. Otřásla jsem se a pokusila jsem se tu myšlenku zahnat.

Třeba měla Osta pravdu. Možná to vážně byl jenom nějaký přelud vyvolaný stresem a nedostatkem spánku.

Pohledem jsem zalétla ke kalhotám, které jsem na sobě měla včera večer, a vytáhla z nich svůj apatykářský pás. Ty konvalinky. Úplně jsem na ně zapomněla.

Když jsem sáček rozvázala, zjistila jsem, že jsou tak rozmačkané, že s nimi už nic nezmůžu.

*

Když jsem vyšla na ulici v centru Luminárie, okamžitě mě obklopil chaotický hluk města.

Do apatyky to bylo pěšky jenom patnáct minut, ale raději jsem přidala do kroku. Každou vteřinou, kterou jsem strávila venku, ve mně akorát sílil pocit, že mě všichni sledují a soudí – a dneska jsem na sobě jejich pohledy cítila obzvlášť palčivě.

Říční kanály sahaly až na samé okraje Luminárie a umožňovaly jak rychlou dopravu po městě, tak obchodní výměnu. Po rušných plavebních cestách pluly lodě všemožných tvarů a velikostí. U břehů se shlukovalo několik rybářů, povídali si spolu a u toho si pomalu přitahovali navijáky.

Ani městské prostředí neodradilo přírodu, aby se v něm zabydlela – po mramorových věžích se táhly popínavé rostliny, ulice zdobily květiny a kořeny stromů hrdinně bojovaly s vydlážděnými cestami. V komunitní zahradě zastrčené po pravé straně pár žen v letních šatech s květinovými vzory sbíralo bylinky a zcela bezstarostně se u toho usmívalo.

Zanedlouho už jsme se blížily ke vchodu do apatyky. Úzkostí mi po těle vyskákala husí kůže a pátravě jsem přejížděla okolí pohledem. Zdálo se, že je všechno v pořádku. Po šídeské gardě tam nebylo ani vidu ani slechu.

Dveře se se skřípáním otevřely a mě zalila nezaměnitelná vůně – směsice prazvláštních bylinek a nejrůznějších nálevů, v níž samozřejmě nechyběla ani špetka nostalgie.

Na nekonečných řadách polic prohýbajících se pod váhou skleněných dóz byla uskladněna tak rozsáhlá sbírka rostlinného materiálu z celé říše, že by nám ji záviděli i nejzavedenější botanici.

Každé volné místečko zaplňovaly krystaly, některé z nich zahalovaly třpytivé cáry kouzelné mlhy. V sudech postavených v rozích místnosti a označených pradávnými runami, z nichž některým moc nerozuměla dokonce ani Ma, se uchovávaly vzácné přísady, které se

používaly jen výjimečně. Ma velkou část sbírky podědila po předchozí majitelce obchodu.

Posadila jsem se ke svému pracovnímu stolu a říkala si, že mi zaběhlá rutina pomůže. Doufala jsem, že mě jako vždy, když do ruky vezmu své nástroje, obklopí klid a pokoj. Ale tentokrát to nezabralo.

*

U všech espritstev!

Po nesčetných a *marných* pokusech uhlíky pod kotlíky zapálit mi v zapalovači došel olej – a zápalky jsem taky nikde neviděla.

Zaúpěla jsem. Zatím se mi úspěšně dařilo vyhýbat Mainým tázavým pohledům, ale teď to vypadalo, že mi nezbývá než ji požádat o pomoc.

S povzdechem jsem se postavila, po očku jsem na ni mrkla a zjistila jsem, že na mě upřeně zírá, zatímco zkušeně skládá bylinné obklady. Ona si vážně nedá pokoj.

„Nepotřebuješ nic, Fio?" nadhodila mým směrem a zakřenila se. O kousek jsem k ní popošla.

„Těžko říct. Když tě poprosím o pomoc, budeš za to něco chtít na oplátku? Nebo bys mi pomohla z dobroty svého srdce?" povytáhla jsem na ni obočí.

„Ale no tak, Fio. Víš přece, že zadarmo ani kuře nehrabe," mrkla na mě.

„Tak to mi asi nezbývá než tě poprosit, jestli bys mi nepomohla ty uhlíky pod kotlíky zapálit," odpověděla jsem.

„No konečně." Ma odložila obklady a přesunula se k mému pracovnímu místu.

Dřepla si na bobek a přiložila na uhlíky ruku. Po několika vteřinách se z nich začal zvedat dým. V ohništi to zajiskřilo a uhlíky se doruda rozžhavily.

„Tohle mě nikdy nepřestane bavit," řekla jsem a přešla k ní.

„Jo, lepší kousek v rukávu nemám," usmála se a já jsem jí pomohla vstát.

„To není jen tak nějaký kousek, Mao." Ještě chvilku jsem na ni zůstala civět, pak mě ale zase přepadl provinilý pocit a otočila jsem se k ní zády. Začala jsem do kotlíku nalévat vodu.

Stejně jako u většiny esšídů se Main fokus projevil už v dětství. Když si jednou venku hrála, zapálila stoh sena, od něhož pak chytila i budova jatek a shořela na troud. Ačkoli to Ma neudělala schválně, mileráda to připisovala svému vrozenému smyslu pro spravedlnost – *který jsem měla už jako malé dítě*, vzpomínala vždycky a v očích jí přitom pyšně jiskřilo.

Většina fokusů byla poměrně všední. Farmář například mohl mít dobré oko na to, kde je půda obzvlášť úrodná. Lovec se třeba mohl vyznačovat šestým smyslem pro stopování kořisti. Zatímco Ma uměla zakládat pouze malé ohýnky, členové a členky jedné z gardistických rodin by dokázali v plamenné peklo uvrhnout celý svět.

Někteří z nás neměli ani tušení, jaký fokus jim byl do vínku dán.

V hloubi duše jsem si uvědomovala, jak je to doopravdy – že schopnost, kterou mám, ve skutečnosti žádným fokusem není.

Je to prokletí.

Ma loudavě došla ke stoličce u mého pracovního stolu, posadila se a zdráhavě si mě prohlížela. Škádlivý úsměv už jí zmizel z tváře, rty teď měla stažené do úzké čárky.

„Tak co, Fio, nepromluvíme si o tom konečně?“ vytrhla mě ze zamyšlení.

Povzdechla jsem si, do sáčku jsem vložila kousky kůry z různých stromů a pak jsem ho odhodila do kotlíku, aby se v něm vyvařily.

„Co přesně by ses ode mě ráda dozvěděla?“ zeptala jsem se, zhluboka se nadechla a svezla se do židle.

„Fio… ještě nikdy se nestalo, že bys nepřišla do práce. Dneska ráno jsi byla bledá jako smrt…“ nedopověděla to a poprvé za dnešek ze mě spustila oči.

Jakmile jsem na sobě už necítila její pohled, na jednu stranu se mi ulevilo, ale zároveň na mě začal dotírat jiný pocit. Panika. Najednou se mi po tíze jejího pohledu zastesklo, zůstala po něm ve mně jistá prázdnota, jako když se konečně uhasí lesní požár a ukáže se, jakou spoušť za sebou zanechal.

„No, Mao, to není žádná novinka. Bledá jako smrt jsem přece odjakživa,“ zavtipkovala jsem váhavě tichým hlasem. Ma dál upírala pohled na podlahu, moje pokusy svést řeč na něco jiného na ni očividně vůbec nezabíraly.

Dlouho jsem tam jenom mlčky seděla a zvažovala jsem, jaké mám možnosti. Přesně tohohle jsem se obávala. Znala mě až moc dobře. A chtěla, abych jí to vysvětlila… Zasloužila si, abych jí to vysvětlila, ale co jsem jí asi tak měla říct? *Buď jsem včera večer spáchala dvě vraždy, nebo se mi to celé jenom zdálo. Každopádně mi ale vůbec nic není a nemusíš si o mě dělat žádné starosti.* Pochybuju, že by mi to uvěřila.

„Bála jsem se, že se něco stalo na tom večírku…" Ve vzduchu zůstala dusivě viset její nedopovězená věta.

„Mao… já –" zašeptala jsem, ale přerušilo mě cinkání zvonku nad vchodem do obchodu. Obě zároveň jsme za zvukem otočily hlavu.

Ma se na mě znovu podívala, na pár vteřin zaváhala, potom na mě soucitně pokývla a vydala se do přední části obchodu.

Všechno kolem mě jako kdyby ztichlo. Zhluboka jsem dýchala a natolik jsem se zabrala do vlastních myšlenek, že jsem svět kolem sebe skoro úplně přestala vnímat. Měla bych tohle vyrušení brát jako znamení, že si to mám celé nechat pro sebe?

Třeba Ma toho zákazníka obslouží raz dva. Nebyla jsem si jistá, jak dlouho ještě vydržím pod tíhou tohohle napětí žít. Do zázemí apatyky se nesly útržky jejich rozhovoru.

Uslyšela jsem, jak se ke mně přibližuje zvuk Mainých kroků, a zvedla jsem k ní hlavu, zrovna když zahýbala za roh. Sjela jsem z ní pohledem doleva a v plicích mi okamžitě zamrzl všechen vzduch.

S upřeným pohledem tam totiž na mě zíral generál Ashford.

KAPITOLA 5

Jeho krása se vyznačovala jistou chladnokrevností, jako kdyby ji zkalila jeho bezcitnost.

Nenápadná, možná dokonce svůdná.

Zvedla jsem zrak a zadívala jsem se mu do očí.

Jizva, která mu hyzdila jinak dokonalý obličej, byla tmavší, než jsem se původně domnívala. Uprostřed ní se táhla černočerná linie, směrem k vnějším okrajům přecházela do vínově rudé, po tváři se mu z ní pak rozbíhaly jemné žilky.

S odvahou, již jsem jinak vůbec necítila, jsem před ním odmítala uhnout pohledem. Z jeho výrazu jsem nedokázala nic vyčíst. Na generálovi nikdy nebylo znát, co si doopravdy myslí.

Logika mi napovídala, že mě sem přišel zatknout.

Takže si toho cejchu na mojí ruce včera *všiml.*

Samozřejmě že mě našel. Jakmile jsme se tady vylodili, království si o každém z Riftbornových začalo vést pečlivé záznamy – kam nás po příjezdu umístili, kde žijeme, kde pracujeme. Pokaždé, když jsme se přestěhovali, jsme museli změnu adresy nahlásit, stejně jako jakékoli změny zaměstnání. Věděli o nás první poslední.

Najít mě byla pro gardistu generálské hodnosti naprostá hračka – doslova mu stačilo otevřít moji složku.

Generál na mě dál upřeně zíral a mně se obrátil žaludek. Uvědomovala jsem si, že bude nejlepší nic neriskovat, ale dotírala na mě touha se mu postavit.

Žaludek se mi dál svíral strachy, ale teď se k němu připojil i vztek, který jsem si v sobě posledních pět let tiše nosila a který jsem potom, co mi u přehrady gardisté zavraždili kamarády, pohřbila kdesi hluboko v sobě. Tehdy jsem věděla, že mu nikdy nebudu moct dát průchod, že se mu nikdy nebudu moct poddat, protože by mě čekala jistá smrt. Ale teď mě ta stará zuřivost popadla znovu a zacloumala mnou snad ještě silněji.

„Generál si tě zve na výslech ohledně včerejšího večera…“ prolomila ticho nakonec Ma, ale zněla poněkud nejistě.

„Fia Riftbornová?“ Slova mu ze rtů odkapávala jako krev z dýky. Jeho sametově hebký hlas na mě zapůsobil daleko silněji, než by si zasloužil, a po zádech mi přeběhl mráz.

„Ano, to jsem já,“ zamumlala jsem, podařilo se mi znít sebevědoměji, než jak jsem se cítila.

„A zúčastnila jste se včerejší slavnosti?“ ujišťoval se lehce pobaveně.

Věděl přece, že jsem tam byla. Viděl, co jsem provedla. Tímhle klábosením se nikam nepohneme.

„Musela jsem na večírek donést poslední várku tonik. Šlechta si je u nás objednala na poslední chvíli,“ odpověděla jsem suše.

Přimhouřil oči a pár vteřin si mě měřil pohledem, potom se otočil na Mau. „Kde bych si s ní mohl promluvit o samotě?“ zeptal se nesnesitelně slaďoučkým tónem. „Přece jenom jsem tady z pracovních důvodů. Měl bych ten výslech vést někde, kde nás nikdo nebude moct špehovat.“

To mě naprosto zmátlo. Proč mě rovnou nezatkne, aby mě mohl vyslechnout ve vazbě?

Ma nevěděla, co mu na to má odpovědět. Zalétla ke mně pohledem, ve tváři se jí zračily obavy. Já jsem na ni jen jednou kývla. Zahnal mě do slepé uličky, bylo to nevyhnutelné. Nemělo smysl to dál odkládat.

Ma se zase zadívala na generála. Viděla jsem na ní, že mu vyhovět nechce, ale nemohla si dovolit mu odporovat. A já jsem ani nechtěla, aby se o to pokoušela. Nechtěla jsem ji do toho zatahovat.

„Vzadu máme skleníky… a pokud v nich zrovna nikdo z nás nepracuje, zamykáme je…“ zarazila se, potom přešla ke svému stolu a ze šuplíku vytáhla klíč. Celou dobu se pohybovala tak váhavě, že jsem si říkala, že se chystá ještě něco dodat, ale místo toho se pomalu vrátila a klíč nám podala.

Když si ho od ní generál přebíral, usmál se na ni. „Děkuji, Maladeo. Nemělo by nám to zabrat dlouho.“

Zamířil k zadnímu východu a očividně ho ani nenapadlo, že bych se snad nevydala za ním, protože se na mě ani neohlédl. Prosmýkla

jsem se kolem May, cestou jsem jí zmáčkla ruku a věnovala jí povzbudivý pohled. Zadoufala jsem, že se mi to podařilo zahrát dostatečně přesvědčivě.

Ke skleníku jsme došli mlčky.

Generál se natáhl po dveřích a ladným pohybem budovu odemkl. Zatáhl za kliku, o krok ustoupil a pokynul mi, ať dovnitř vejdu jako první. Zaváhala jsem.

„Prosím, jen běžte," zamumlal.

Když jsem kolem něj procházela dovnitř, zase mě popadl strach.

Zapadající slunce ještě vykukovalo nad vrcholky hor. Zanedlouho se už začne stmívat.

Založila jsem si ruce na prsou a čekala jsem, až se za námi zaklapnou dveře.

Snažila jsem se po něm po očku nenápadně ohlédnout, ale jeho pozornosti to neuniklo. Zase na mě upíral ten prazvláštně zvídavý pohled. A dál zarytě mlčel.

„Tak se do toho tedy dejme," vyzvala jsem ho úsečně.

Potřásl hlavou a pobaveně si povzdechl. „Vážně se mnou chcete mluvit tímhle tónem?" zeptal se tak povýšenecky, že mě tou arogancí málem zadusil.

„Ovlivní můj tón, jak tenhle rozhovor dopadne?"

Přešel k pracovnímu stolu, na němž leželo zahradnické náčiní, zvedl z něj lopatku a prohlížel si ji.

„Jenom se snažím pochopit, z čeho vaše pohrdání pramení. Vypadáte naprosto rozlíceně. Přitom po vás zas tak moc nechci, jenom jsem si s vámi chtěl promluvit," dorážel na mě.

„Omlouvám se," zamumlala jsem a snažila jsem se, aby to neznělo tak chladně, jak jsem to zamýšlela.

Generál si přitáhl bradu k hrudníku a povytáhl na mě obočí.

„No, za těchto okolností je tenhle tón daleko vhodnější, nemyslíte?" Z hlasu mu přímo odkapával sarkasmus. „Vzhledem k tomu, že oba moc dobře víme, proč tady jsem, tak bych vám doporučil začít tím, že mi popíšete, co přesně jste to těm mladým chudinkám provedla." Zády se opřel o stůl a překřížil si kotníky.

„Popravdě… popravdě sama pořádně nevím," vypadlo ze mě.

Generál protočil oči v sloup. „Riftbornová. Už mi s vámi dochází trpělivost. Váš fokus. Jaký fokus máte?“ vyštěkl po mně.

„Můj fokus? Já… to nevím. Žádný nemám… Nebo takhle…“ potřásla jsem hlavou. „Nedokážu to nijak ovládat. *Fokusem* bych to opravdu nenazvala.“

Naklonil hlavu na stranu a přimhouřil oči. „Jak to myslíte, že to nedokážete ovládat? Jak jste ho teda vůbec použila?“

„Byla jsem vyvedená z míry. Dojde k tomu, jenom když jsem celá rozrušená. Nevím, jak to vysvětlit. Prostě jsem se tím dala strhnout. Nedokázala jsem to zastavit. Nikdy to vlastní vůlí zastavit nedokážu,“ vykoktala jsem.

Našpulil pusu a pak zamyšleně otočil hlavu na stranu.

„Neudělala jsem to schválně,“ dodala jsem. Jako kdyby to nebylo naprosto zřejmé.

Dál upíral pohled do rohu místnosti, jako kdyby mě neslyšel.

„Už se to někdy předtím stalo?“ zeptal se nakonec.

„O tom bych radši pomlčela,“ odpověděla jsem a objala se rukama v pase.

V očích se mu zlostně zablesklo.

„A já bych to zase radši vyřešil po dobrém,“ pokrčil rameny a naklonil hlavu, „ale samozřejmě na to můžeme jít i po zlém.“

V tu ránu mě oslepil záblesk ostří dýky letící vzduchem, která mi mířila přímo do obličeje. Hrdlo se mi stáhlo strachy. Připadalo mi, jako kdyby se zastavil čas, škubla jsem sebou, dýka se mi skoro otřela o tvář a zabodla se do dřevěného trámu za mými zády.

Nejdřív jsem se několikrát zhluboka nadechla, teprve potom jsem otevřela oči a všimla si, že se na mě zlomyslně usmívá. Jako kdyby to celé byl jenom zábavný trik.

„Jestli máte v plánu mě zabít, tak to rovnou udělejte,“ vyštěkla jsem a otřela si zpocené obočí.

Generál se postavil, rozvážně ke mně došel a zastavil se mi jenom kousíček od obličeje. Zatímco se za mě natahoval, přeměřoval si mě pohledem svých smaragdových očí, potom dýku vytáhl ze dřeva. Přiložil mi její ostří ke krku a jemně mi jím přejel po kůži. Se zadrženým dechem jsem čekala, až mě zabije.

„Smrt vás nečeká, dokud mi neodpovíte na všechny otázky. A pokud vám na vlastním životě nezáleží, tak na to holt budeme muset jít jinak. Na tom včerejším večírku byla i ta druhá Riftbornová, že?" prohlásil tiše, každé jeho slovo se do mě zabodávalo bolestivěji a bolestivěji. „Jak že se jmenuje… Osta?"

Stálo mě to veškeré zbytky logického uvažování, abych se udržela a neodplivla si na ty jeho naleštěné boty. Cítila jsem, jak mi škube v dlaních.

Měla bych se bát, ale místo toho jsem zase byla celá bez sebe vzteky, zmítala mnou zuřivost, kterou jsem nedokázala ovládat, a okolní svět se zahalil do již dobře známého oparu. K nosníku za svými zády jsem se přimáčkla ještě o něco silněji, dokud jsem nezaslechla, jak dřevo naříkavě praská. Přitiskla jsem si ruce na spánky a pokusila jsem se sílu, která se mě snažila ovládnout, fyzicky upokojit.

Přišel sem připravený. Celá ta jejich zatracená garda byla skrz naskrz prohnilá. Všichni její členové pouze zneužívali svoje pravomoci, vraždili, koho se jim jenom zachtělo, a zvráceně se bavili tím, že ostatními manipulovali. Rozbušilo se mi srdce.

Zaslechla jsem, jak se ode mě jeho kroky vzdalují.

„Zajímá mě jenom, kdy už se vám něco podobného stalo. To není těžká otázka," trval na svém.

Pohledem jsem přejela praskliny v podlaze, jako kdybych v nich něco hledala. Nemohla jsem dopustit, aby do toho Ostu zatáhl.

„Došlo k tomu loni na jaře. Tady v apatyce." Pustila jsem se přerývaně do vyprávění a ztěžka jsem u toho oddechovala. Vzpomínky se draly na povrch a spolu s nimi mě zaplavovala i obvyklá lítost. Tuhle událost jsem vytěsnila natolik, že pro mě bude opravdu těžké ji prožít celou znova.

Generál už se zase opíral o pracovní stůl a tlačil na mě: „A dál?"

„Byla jsem zrovna v přední části obchodu, doplňovala jsem poličky s lektvary." V hlavě jsem si přehrála, co se stalo, a svět kolem mě se rozostřil.

„Zvenčí se ke mně donesl nějaký rozruch. Říkala jsem si, že se to určitě jenom hádají pouliční prodavači o tom, kdo má právo kde svoje zboží nabízet. Ale pak se ta mela přihnala o něco blíž a já

jsem ji – Ostu – zaslechla křičet." Rukou jsem si bezmyšlenkovitě vjela do vlasů, a když jsem si je prohrábla, prsty se mi zasekly o pár zacuchaných pramínků.

„Byla se svým novým klukem. Vlastně ani nevím, kvůli čemu se hádali. Ale vběhla do obchodu. Natáhl se, jako kdyby se ji chystal uhodit, a já jsem vypěnila."

„Vypěnila jste? Co tím přesně myslíte?" zajímal se generál z druhé strany skleníku.

„Nedokázala jsem se dál ovládat. Projel mnou takový… výboj energie… Těžko se to vysvětluje. Ale bylo to… jako kdyby ze mě vytryskla nezkrotná síla a vrhla se na něj." Při vzpomínce na to, jak se jeho tělo vzneslo do vzduchu, jsem musela zavřít oči. Jak se začal nekontrolovatelně a nepřirozeně celý třást. Co jsem provedla… dodnes mě to děsilo. V krku se mi udělal knedlík.

„Osta mnou nakonec trhla a tím mě z toho transu vysvobodila. V tu chvíli spadl na zem." Živě jsem si pamatovala, jak to zadunělo, když jeho bezvládné tělo dopadlo na rozvrzanou podlahu obchodu, a škubla jsem sebou.

„Nezabilo ho to. Byl jenom v bezvědomí. Mae se podařilo ho vyléčit. Nejspíš pomohlo i to, že se to stalo přímo v apatyce…" odmlčela jsem se.

Jak se na mě tehdy Ma zadívala…

Znovu mi to zlomilo srdce. Z očí jí koukal čirý úděs. Nikdy předtím mě nenapadlo, že by mi podobný pohled kdy věnovala zrovna ona. Že by na mě zírala tak, jak se na mě dívají ostatní.

Jako kdybych byla nějaká stvůra.

Věděla, že v sobě nosím něco… nebezpečného. Ona i Osta o tom věděly od začátku. Ale myslím si, že si ani jedna z nás neuvědomovala, jak mocné to je. Od té doby už jsem si nechávala pro sebe, když jsem cítila, jak mě to začíná zaplavovat… jak to nade mnou získává kontrolu. Zamrkala jsem a snažila se zahnat slzy, které se mi draly do očí.

„Takže to přežil?" ujišťoval se generál a vytrhl mě z paniky.

Po pár vteřinách jsem získala pocit, že už zase můžu pohnout rty.

„Zvládly ho oživit. Ještě nějakou dobu byl v bezvědomí. Ale když se z něj probral, nic z toho si nepamatoval."

Dlouhou dobu jsme tam zůstali jenom mlčky stát. Ve skleníku se mezitím setmělo. Dokonce i vzduch v něm jako by ztěžkl. Po chvíli, která trvala snad celá staletí, si generál konečně odkašlal.

„Když jsme je našli, byly na pokraji smrti. Zbývaly jim doslova poslední vteřiny života. Pokládal jsem za zhola nemožné, že by váš útok přežily, i vzhledem ke stavu, v jakém se nacházely… no, řekněme, že živě opravdu nevypadaly," přemohl generál úsměv. „Můj přeměňovač měl co dělat, než jim všechnu tu krev odstranil z vlasů. Dalo mu to pořádně zabrat. Nepřeháním. Naše léčitelka musela napřít všechny síly, aby je – myslím ty dívky – pomocí svého fokusu oživila…" odmlčel se.

Ztuhla jsem.

„Prý to vypadalo, jako kdyby jim něco rozdrtilo mysl… jako kdyby je popadla nějaká neviditelná síla, pevně je sevřela a nepustila je," drmolil a začal u toho přecházet sem a tam. „Víte, mě hodně zaujala ta ztráta paměti. Protože u nich se to projevilo taky. Nepamatovaly si vůbec nic… Bylo to ohromující… naprosto neuvěřitelné. Ještě nikdy jsem nic takového neviděl."

KAPITOLA 6

Bekha s Jordaan byly naživu.

Ta novina mě zasáhla jako rána elektrickým proudem.

Jsou naživu.

Zhluboka jsem se nadechla a úplně se uvolnila. S výdechem mi z těla zmizelo i poslední napětí a sklonila jsem hlavu do dlaní.

V duchu jsem znova uslyšela generálova slova – *na pokraji smrti,* nikoli *po smrti.*

Ačkoli mě tyhle dvě v podstatě celý život trýznily a smrt jsem jim přála už nespočetněkrát, nechtěla jsem je mít na svědomí.

Ještě pár vteřin jsem v nastalém tichu bez hnutí seděla a zvykala si na ten úlevný pocit. Byl mi zcela cizí.

Generálův hlasitý smích mě vytrhl ze zamyšlení a donutil mě se vrátit nohama na zem. „A nemusíte se bát. O tom, co jste provedla, nikdo neví. Je to takové naše malé tajemství. Teda vlastně o tom ví ještě členové mé oživovací skupinky. Ti se to z podstaty věci dozvědět museli, ale rozhodně to nikde roztrubovat nebudou."

„Cože? Proč –" zakoktala jsem, můj nedávno nalezený klid nahradil zmatek.

Na obličeji se mu zase skvěl bezcitný úšklebek, ale z očí mu čišela bystrá vypočítavost.

„Proč byste něco takového udělal?" zopakovala jsem potichu. Měla jsem neblahé tušení, že se mi odpověď na tuhle otázku líbit nebude.

Jemu podobní pomáhali těm, jako jsem já, pouze tehdy, pokud za to od nich něco chtěli.

„Dobře, že se ptáte." Spojil ruce za zády a loudavě se ke mně vydal. „Když jsem spatřil, co jste udělala, čeho jste schopná, hned jsem věděl, že jste jiná. Možná i výjimečná. Něco jako tenhle váš dar se jen tak nevidí. Mohl by mi přijít celkem vhod…"

Dar?

Copak nic z toho, co jsem mu řekla, nepobral?

„A nejenom mně, ale i celé zemi," pokračoval generál. „V gardě vedu útvar složený z vojáků se speciálními dovednostmi. A vás bych rád vycvičil tak, abyste svůj fokus uměla používat pořádně. A rád bych, abyste do gardy vstoupila. Stala se členkou útvaru Jed." Když se na mě obrátil, oči mu strašidelně zářily.

To jako vážně?

Přepadl mě skoro zoufalý záchvat smíchu. Nemohla jsem si pomoct. To přece nemohl myslet vážně. Nebo se snad už úplně pomátl? Nic směšnějšího jsem nejspíš ještě nikdy neslyšela.

Že by se Riftbornová stala členkou gardy?

V životě jsem neslyšela o tom, že by se někdo z Riftbornových pokusil do gardy vstoupit. A taky to dávalo naprostý smysl – nepřežili bychom v ní ani týden. Dusily by nás už jenom všudypřítomné předsudky, a to raději ani nemyslím na *nehody,* jejichž obětí bychom se během výcviku jistojistě stali.

Garda Riftbornovy vraždila. Nesnažila se je nalákat do svých řad.

„Netuším, co vás na tom tak pobavilo. Do toho, podělte se," vyzval mě o něco břitčím tónem.

Zarazila jsem se. On to fakt myslel vážně.

Potřásla jsem hlavou a věnovala mu zmatený pohled. Koutky očí jsem stále měla podrážděně stažené, ale už mi docházely síly.

„Proč? Abych všem členům téhle vaší čety odšťavila mozek, jakmile mi rupnou nervy?" zeptala jsem se neproniknutelným hlasem. V jakém vesmíru bych kdy zatoužila vstoupit do šídeské gardy? Bylo úplně klidně možné, že mi jeho otec zabil otce. Ne že by se to dalo zjistit. Garda si dala pořádně záležet, aby všechny záznamy z té doby lehly popelem.

„Zdá se mi, že jste až příliš rychle zapomněla, jak nesmírnou laskavost jsem vám prokázal. Zamést vaše pokusy o vraždu pod koberec nebyl zrovna dvakrát lehký úkol," prohlásil tak povýšenecky, že se s tím snad musel narodit.

„Volba je na vás." Na chvilku se odmlčel a zapraskal klouby na rukou. „Teda takhle… nutit vás nemůžu. Pokud byste raději čelila zodpovědnosti za to, co jste provedla, můžeme to bezpochyby zařídit. Riftbornová zaútočila na dvě bezbranné dcerušky z významné

šídeské rodiny? Za tak závažný čin vás trest smrti v žádném případě nemine. Byla by to ale samozřejmě škoda. Tolik promrhaného potenciálu," pokrčil rameny. „Na rozmyšlenou máte čas do konce víkendu. Jsem si jistý, Fio, že se rozhodnete správně," mrknul na mě a loudavě kolem mě prošel. Zůstala jsem tam stát, poslouchala jeho vzdalující se kroky a náhle mi došlo, co musím udělat.

Došlo mi, že musím utéct.

KAPITOLA 7

Místností se ozývalo rytmické řinčení kovu o kov a mísilo se s nepravidelným praskáním ohně pod námi. Vzduch těžkl štiplavým dýmem stoupajícím z hořícího uhlí a rozpáleného kovu.

Po stěnách tančily stíny, z temnoty se najednou vynořila něčí paže a vyletěla mi nad hlavu.

Kladivo, které svírala v ruce, se prudce sneslo níž a třísklo o roztavenou ocel.

Když o sebe kovy udeřily, vyskočily z nich jiskřičky. Zahalilo mě horko. V místnosti se vzdouval kouř. Kladivo bouchlo znovu, tentokrát hlasitěji. A znovu. A znovu. Každý další úder dopadal s větší a větší silou. Když se ruka přiblížila k rozžhaveným uhlíkům, všimla jsem si víru propracovaných tetování pokrývajících paži toho, kdo se kladivem oháněl.

Kouř mě začal štípat v plicích.

Rozpálená ocel, jež ještě před chvílí připomínala tekutý plamen, začínala nabývat obrysů a postupně se z ní klubalo ostří. Hlomoz kovárny neustal ani potom, co zbraň získala konečnou podobu.

Sledovala jsem, jak se mi ruka přibližuje k obličeji, jako kdyby mě vyzývala, ať si čepel pořádně prohlédnu a ocením řemeslnou zručnost jejího zpracování. Zaměřila jsem na ni pohled, v záři plamenů, které ji zespoda osvětlovaly, jsem rozeznala nepoddajné, zakřivené ostří dýky.

*

Když jsem se vzbudila, přivítal mě dobře známý pohled na strop mého pokoje, ačkoli se mi hlavou ještě proháněly útržky snu. Tentokrát mě naštěstí nepostihla noční můra, zdálo se mi pouze něco děsně podivného. Pomalu jsem vydechla. Možná se mi podvědomí konečně rozhodlo dát trochu vydechnout.

Když mi hlavou prolétly vzpomínky na generála Ashforda a jeho pokus mě naverbovat do gardy, otřásla jsem se. Uvolněný pocit, který se ještě před chvilkou zdál být na dosah ruky, se najednou rozpustil ve vlně úzkosti, s níž už jsem se v podstatě sžila.

Zabořila jsem hlavu do polštáře a zaúpěla jsem.

Představa, že bych dovolila, aby mě armáda využila ke svým cílům, a že bych se přidala k organizaci, která na samotnou mou existenci nahlížela v lepším případě jako na nepodstatnou – v horším případě jako na nepředstavitelnou –, byla přímo k popukání. A to i kdybych odhlédla od toho, že jeho nabídka vyzněla spíš jako pohrůžka. No, vlastně to pohrůžka *byla.*

Ale já jsem se jí podvolit nehodlala.

Stačilo mi už jenom to, jak nesnesitelná arogance z něj vyzařovala. A to byla jenom špička ledovce důvodů, proč bych to neudělala *ani za nic.*

Mae nic hrozit nebude. Přece jenom nebyla Riftbornová. Z pohledu okolního světa byla pouze mojí zaměstnavatelkou. Naopak Osta… znovu se mi naléhavě vybavila Ashfordova slova. Opravdu by ji potrestal, kdybych odsud odjela?

Přepadl mě provinilý pocit. Musela jsem věřit, že pro ni bude bezpečnější zůstat v Luminárii než se vydat na útěk s uprchlicí. Tady by jim alespoň mohla pomoct s vyšetřováním. Mohla by jim odpovědět na otázky, které by jí ohledně mě kladli.

Kdyby prchla se mnou a nakonec by mě dopadli… to, co by ji kvůli mně potkalo, bych si nikdy neodpustila.

Přemítala jsem, jestli by Ashford gardě opravdu vypověděl, co jsem provedla, kdybych se odsud jednoduše vypařila. Bylo by přece dost potupné, že by si tak uznávaný generál nechal nějakou riftbornskou nicku proklouznout mezi prsty. Vpřed ho hnala pýcha a pocit moci. Nejspíš natolik, že ho jeho arogance zcela zaslepovala. Vždyť si myslel, že mi zkrátka nakráčí do života a jen tak si tuhle *věc,* která ve mně dřímá, zkrotí, jako kdybych na jeho příchod uplynulých třiadvacet let čekala jako na smilování. Ještě nikdy jsem neslyšela o nikom, kdo by si potřeboval svůj fokus vytrénovat. Zdokonalit? To možná. Ale ne se naučit, jak ho zastavit, aby okolní svět neuvrhl do naprostého zmatku, kdykoli se mu trochu zrychlí tep.

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy ***Dcera sváru*.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.